

[Holger Kristiansen.]

Punkt, bliver det nødvendigt at søge en anden Fremgangsmaade. Jeg forstaar, at dette Forslag deler Skæbne med alle Forslag indbragte af enkelte Personer og enkelte Grupper, nemlig at maatte vige for Regeringsforslagene, og hertil er der jo ikke noget at sige. Men naar Stillingen er den, tror jeg, det bliver nødvendigt for Forslagsstillerne at være klar over at forberede det i Tide. Derfor vil jeg straks antyde, at det bliver nødvendigt for os ved Overenskomst indbyrdes og ved Forhandling med den højtærede Minister og Velvillie fra den højtærede Formands Side at søge at faa Forslaget indbragt tidligst muligt i Samlingen for derefter at opnaa en formel første Behandling, det vil sige en Forhandling uden Debat, saaledes at vi straks kan faa Forslaget i Udvalg. Saa haaber jeg, at det skal kunne lykkes gennem Udvalgsbehandlingen at naa til et praktisk Resultat.

Jeg skal som de foregaaende Talere ikke fordybe mig særlig i Forslagets Enkelt-heder. Det vilde ogsaa for mit Vedkom-mende kun kunne blive en Gentagelse af, dels hvad der saa udførligt og paa glimrende Vis fremførtes i Fjor, og dels hvad der alle-rede er sagt i Dag af de foregaaende ærede Talere. De fleste af Tingets ærede Med-lemmer erindrer sikkert Diskussionen i Fjor, og nye Medlemmer har den letteste Adgang til at gøre sig bekendt med disse Forhand-linger gennem Rigsdagstidendens Referat.

Jeg kan ikke udtale mig paa mit Partis Vegne, men kun paa egne og Medforslags-stilleres Vegne. Dog tør jeg vel nok paa mit Partis Vegne udtale Haabet om, at det vil blive muligt gennem en saglig og lidenskabs-løs Forhandling i Udvalget at naa til et Resultat, der vil kunne tjene til Fremme af vort Folks Ædruelighed.

Naar der fra forskellig Side, baade her og ogsaa ude i Befolkningen, i Diskussionen angaaende dette Spørgsmaal er sagt, at det Lovforslag, som her foreligger til Be-handling, er et Brud med den hidtidige Linie indenfor Ædruelighedsbevægelsen og Lovgivningsarbejdet paa dette Omraade, er dette ganske fejlagtigt. Den sidste ærede Taler var i Forbigaaende inde derpaa, men jeg vil deroverfor sige, at det er og bliver ganske fejlagtigt. Dette Forslags Gennem-førelse er ikke i nogen Maade et Brud paa den historiske Udvikling paa dette Omraade, men er netop en Fortsættelse og Videreud-vikling heraf. Det er derfor ganske rigtigt, hvad den højtærede Indenrigsminister sagde, at det var og vilde blive en Fortsættelse af

det hidtidige Lovgivningsarbejde paa dette Omraade.

Den frie Beværternæring bestod her i Landet kun i meget kort Tid. Allerede ved Lov af 23. Maj 1873 fik Købstæderne Ret til at begrænse den frie Beværternæring, og vi har jo ikke haft den siden. Fra Af-holdsbevægelsens første Oprindelse var man ganske klar paa, at det ikke alene gjaldt det frivillige Ædruelighedsarbejde, den per-sonlige Paavirkning, Eksemplet og alt det, men at det ogsaa gjaldt om ved Lovgivnings-foranstaltninger at støtte dette Arbejde til Fremme af Ædrueligheden. Derfor blev der af den organiserede Afholdsbevægelse meget tidligt, allerede i 80erne, formet en Udtalelse, der gik ud paa, at man maatte kræve, at Befolkningen fik Ret til kommunevis selv at afgøre, om man vilde have Udskænk-ningssteder for Spiritus eller ikke. Ikke længe efter blev der fra Afholdsbevægelsens Side rettet Henvendelse til Regering og Rigsdag om at træffe Foranstaltninger til at faa Undervisning i Alkohollære indført i Skolerne og paa forskellig Maade stadig rettet Henvendelser til Regering og Rigs-dag om Lovgivningsforanstaltninger til Fremme af Ædrueligheden.

Endnu før Aarhundredskiftet krævede Afholdsbevægelsen nedsat en Ædrueligheds-kommission, og Regeringen imødekom Af-holdsbevægelsens Krav herom. Jeg skal erindre om, at denne Ædruelighedskommission efter tre Aars Arbejde enstemmigt afgav en Betænkning, og denne Kommission var hverken en Afholdskommission eller en Alkoholkommission, men en parlamentarisk Kommission. I denne enstemmige Betæn-ning bragte man foruden en Række værdi-fulde Oplysninger om Alkoholforbruget og om Følgerne deraf, økonomisk, hygiejnisk, socialt og moralsk, og om Midlerne derimod, tillige et positivt Forslag til en Beværterlov. Regeringen forelagde dette Forslag, altsaa som et Regeringsforslag, og Folketinget vedtog dette Forslag med 74 Stemmer mod 1, i det væsentlige i samme Skikkelse, hvori det var fremsat fra Kommissionens Haand. Forslaget gik til Landstinget i denne Skik-kelse, og naar Landstingsudvalgets Flertal foreslog en ændret Affattelse, skete det ikke, som det hedder i Betænkningen, fordi man ikke kunde tiltræde i det store og hele de Principper, som laa til Grund for For-slaget, men kun i den Hensigt at gøre For-slaget kortere og simplere.

Folketingsudvalget i 1911—12 tog saa af rent praktiske Grunde Landstingsfler-tallets Affattelse som Udgangspunkt. For-